

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 272/2024
03.07.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца Организација произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С., Београд, чији је пуномоћник адвокат Срђан Глиго из ..., против туженог Спортског удружења „CLICK“ из Ниша, чији је пуномоћник адвокат Владимир Младеновић из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Основног суда у Нишу и Привредног суда у Београду, на седници одржаној 03.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој парници, стварно и месно је **НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Тужилац је, као извршни поверилац, поднео Основном суду у Нишу 19.10.2023. године предлог за извршење на основу веродостојне исправе против извршног дужника (туженог), те је Основни суд у Нишу 27.10.2023. године донео решење о извршењу ИИВ 1352/23 којим је усвојио предлог за извршење и одлучио о трошковима извршног поступка.

Против наведеног решења извршни дужник је изјавио приговор 01.12.2023. године, о коме се извршни поверилац изјаснио, те је Основни суд у Нишу 17.04.2024. године донео решење ИпвИв 32/24 којим је усвојио приговор извршног дужника, одредио да се поступак настави као парнични поступак поводом приговора против платног налога, те да се списи доставе Привредном суду у Београду на даљи поступак и одредио застој извршног поступка до правоснажног окончања ове парнице.

Привредни суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност па је уз пропратни акт П 2522/2024 од 17.06.2024. године списе доставио Врховном суду ради решавања насталог сукоба надлежности. Навео је да је реч о спору између два правна

лица од којих ниједно није привредни субјект, као и да је у конкретном случају реч о дугу на име накнаде за јавно саопштавање фонограма због чега сматра да је надлежан Виши суд у Београду који је надлежан за спорове о ауторским и сродним правима за територију Републике Србије.

Решавајући сукоб стварне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр.10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Београду.

Одредбом члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и ако је у наведеном спору једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према наведеној законској одредби (члан 27. став 1. тачка 1.), привредни судови су стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у коме су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности без обзира на правну природу спора.

Одредбом члана 4. став 3. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштва („ Службени гласник РС, бр. 101/13) је прописано да је Виши суд у Београду надлежан и за спорове о ауторским и сродним правима и заштити проналазака, индустријског дизајна, модела, узорака, жигова, географског порекла, топографије, интегрисаних кола, односно топографије полупроводничких производа и оплемењивача биљних сорти за територију Републике Србије. Одредбом члана 5. став 2. истог закона прописано је да је Привредни суд у Београду надлежан за спорове о ауторским и сродним правима и заштити проналазака, индустријског дизајна, модела, узорака, жигова, географског порекла, топографије, интегрисаних кола, односно топографије полупроводничких производа и оплемењивача биљних сорти за територију Републике Србије.

У конкретном случају ради се о спору између тужиоца и туженог који јесу правна лица (удружења) али нису привредни субјекти, у коме је предмет првобитно извршног поступка, а сада парнице, дуг на име накнаде за јавно саопштавање фонограма. Имајући у виду предмет тражене правне заштите (право произвођача издатог фонограма на накнаду од оног ко врши јавно саопштавање фонограма), а у смислу члана 127. став 1. тачка 2. Закона о ауторским и сродним правима („ Службени гласник РС, бр. 104/09,...66/19),

Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда јер у спору нису привредни субјекти, већ да је сагласно 4. став 3. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштва стварно и месно надлежан за поступање Виши суд у Београду.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**